



HET BESTE VAN LIMBURG

NAVENANT

december 2011 . 8e jaargang . nummer 8 . € 4,50

**Theater
de Maaspoort**
kookt van ambitie

Oesters
zwemmend in champagne

Paul van Loon
Een hoofd vol gespuis

Proeven aan
2012

NAVENANT

HET BESTE VAN LIMBURG

DECEMBER 2011

NUMMER 8

€ 4,50

Spectaculair ballonvaren in Lapland

Als sinds een aantal jaar wordt in Lapland het *Arctic Balloon Adventure* georganiseerd. In februari beginnen de dagen al zo te lengen dat er gevaren kan worden in het verder met sneeuw en ijs bedekte landschap. Het vakmanschap van de internationale teams wordt daar stevig op de proef gesteld. Lapland leent zich in die tijd ook voor andere spectaculaire activiteiten zoals sledehondentochten, sneeuwschoenwandelingen, iglo's bouwen en met de sneeuwscooters over eindeloze, bevroren meren rijden. Kortom een uitdagende trip. Edmond Staal blikt terug op de geslaagde editie van vorig jaar.

TEKST EN FOTOGRAFIE: EDMOND STAAL

Het bleek heel eenvoudig om ook hartje winter in het koude Lapland te komen. We vlogen vanaf Düsseldorf via Stockholm naar het Zweedse Kiruna. Dat ligt vlakbij de grens met Noorwegen en Finland en dus een stuk boven de poolcirkel. Nog in het vliegtuig ging de extra dikke kleding aan. Buiten glinsterden de ijskristallen in de verder stralend blauwe lucht. Het was maar -25°C , we hadden geluk zo meldde een vriendelijke Zweed.

Goed bereikbaar

Deze regio is heel goed te bereiken dankzij een snelweg (inclusief flitspalen) en een prima treinverbinding. Dat is

allemaal te danken aan de enorme ijzermijnen die hier sinds ongeveer 1900 geëxploiteerd worden. Er zijn permanent sneeuwschuivers bezig de wegen rijdbaar te houden. Zout strooien heeft bij deze extreme temperaturen geen nut en alle auto's hebben daarom *spikes*. Dankbaar maakten we gebruik van deze voorzieningen en met één van de busjes werden we de 120 kilometer naar Gällivare gereden, want daar wordt het ballonfestival georganiseerd. Het verblijf werd even afwisselend als spectaculair. De dagen erop daalde het kwik 's nachts tot uiteindelijk -41°C . Een temperatuur waarbij je je neusharen voelt bevroren en je niets van metaal kunt aanraken

zonder handschoenen. Dat alles geeft maar aan dat je deze uitdaging alleen aangaat als je goed voorbereid bent en je ballon en de installaties in topcondities zijn.

15 internationale teams

In het vliegtuig was een aantal andere ballonvaarderteams aanwezig. Hun uitrusting was met vrachtwagens vooruit gestuurd. Een Japans team bleek hun ballon van het Limburgse team van Ton Kurvers te lenen. Zijn mensen kwamen met meerdere ballons, inclusief de bijbehorende uitrusting, op een bus met



aanhanger de 3.000 kilometer gereden. Uiteindelijk bleken er vijftien internationale ballonteamen deel te nemen. Het festival is tevens de start van het wintersportseizoen en in het ski-resort waar we verbleven, stond men al in de startblokken. Iedere ballondag startte met een stevig ontbijt en aansluitend een uitgebreide weerbespreking. Hoe vreemd het ook klinkt, we moesten extra mensen laden omdat er door de kou heel veel temperatuurverschil is met de ballon en we dus veel opwaartse kracht hadden. Afhankelijk van de windrichting werd een goede startplek gekozen zodat ieder team, mits gebruikmakend van de juiste luchtlaag, in ieder geval weer een eind richting Gällivare geblazen zou worden.

Na een tocht door de uitgestrekte bossen en langs enorme dichtgevroren meren werden dan ergens op een landweg midden in de bossen de luchtballons uitgeladen. Na de precieze voorbereidingen ging ballon na ballon de lucht in, een prachtig gezicht. Boven de uitgestrekte bossen zwevend, ervaar je de ongelooflijke stilte die alleen af en toe door de geluiden van de branders verstoord wordt. Onder ons rendieren die door de sneeuw lopen, maar er regelmatig tot hun buik in wegzakten. Je hebt het idee in de *middle of nowhere* te zijn, maar langs de meren staan veel 'tweede' huisjes en je ziet regelmatig sneeuwscootersporen over de bevroren meren.

Sneeuwduik

Het team van Turkish Airlines zwenkte tussen de heuvels door en verliet ons zichtveld. De rest ging in een lange sliert richting Gällivare. Een van de eerste ballons landde uiteindelijk midden in een stadsparkje en omarmde met de ballon de lantaarnpalen. Het lukte ons om aan

het einde van het meer aan de rand van de stad te landen. Daardoor waren we eenvoudig bereikbaar voor de sneeuwscooters. Waar ik echter geen rekening mee gehouden had, was dat de mand in de sneeuw altijd omgaat. De mand landt in de sneeuw en de ballon wordt nog door de wind meegevoerd. De mand kliept daardoor om en gaat dan, tot de ballon plat ligt, als een soort sneeuwschuiver dienen. Omdat ik aan die kant van de mand stond, ging ik kopje onder in de sneeuw met bovenop me de andere gasten uit de mand. Dat leverde een frisse sneeuwduik op. Ondanks dat we geluk hadden met ons landingsplekje, duurde het nog anderhalf uur voor we door de sneeuwscooters opgehaald konden worden.

Wat doe je als je landt en je moet uren wachten voor je teruggevonden wordt? Limburger Leon Kurstjens bleek daar een praktische oplossing voor te hebben. Hij gebruikte de brander van zijn ballon na de vaart om soep warm te maken als onderdeel van een uitgebreid noodrantsoen. Na terugkomst was er voor ons een uitgebreid buffet en dankzij de vele digitale camera's kon iedereen letterlijk terugkijken op een bijzondere dag.







Poollicht

Roken kan ook een voordeel hebben. Een groepje rokers stond buiten en zag dat er poollicht was, een bijzondere belevenis. Na mijn eerste dagen ballonvaren, was het tijd voor een driedaagse sledehondentocht. In rap tempo legde begeleidster Anne-Sophie uit hoe je de slee bestuurt, en vooral hoe je remt. Ook het harnessen van de honden kreeg ik uitgelegd. Vervolgens mocht ik aan het werk. Vreemd genoeg accepteren de honden je meteen als baas, mits je maar duidelijk bent. Uiteindelijk blijkt de rem het belangrijkste ding aan de slee. Zodra je de rem een moment omhoog laat komen, schieten de honden er met een sneltrainvaart vandoor en het lijkt alsof ze van geen ophouden weten. Met een enorme snelheid vlogen ze over de tracks. Dat zijn de paden in de uitgestrekte sneeuwvlaktes en door de bossen. Deze worden aan het begin van de winter als uitgezet, zodat mensen met hun sneeuwscooters overal kunnen komen. Nu race je daar met je honden doorheen. Een enorme kick. Heuvel op heuvel af. Vooral de combinatie heuvel

af en een bocht is gevaarlijk. En ieder heuveltje op moet je de slee mee duwen terwijl de honden trekken. De honden onthouden dat. Als je een luie sleerijder bent, worden zij ook lui. Net als bij de ballonvaart geldt ook hier een enorm goede voorbereiding.

De lunch nuttigden we de eerste dag in een tipi met houtkacheltje. We lunchten met bietensoep en vette room en koffie met koeken. Na de lunch weer de kou in en volgens een lastiger parcours weer naar de bewoonde wereld. Tot mijn grote verrassing werd ik 's avonds afgeleverd bij een rij comfortabele huisjes dichtbij een restaurant. Daar wachtte me een fantastische maaltijd van vis met garnalen, geroerbakte groente, puree en kaas als toetje. En twee glazen wijn, want de alcoholprijzen zijn enorm. Bovendien alweer poollicht. Bescheiden, maar toch en vooral ongelooflijke stilte.

Vorderingen

Anne-Sophie kwam me de volgende dag laat ophalen. Het was nog -38°C en dan mogen de honden niet rennen anders bevriezen hun slijmvliezen. Er was een prachtige zonsopgang, maar toen werd het grijs. Die ochtend eerst dus een lange wandeling gemaakt op zoek naar een mannetjesland die hier iedere dag voorbij zou komen. De diepte in het landschap was alleen zichtbaar door de steeds grijzer wegvallende sparren langs de oever van het bevroren meer. Mijn oorranden werden stilaan kouder. Tijd voor de capuchon en terug naar de honden.

Het was een stuk warmer geworden volgens Anne-Sophie, -31°C ! Ik mocht de honden inspannen en kreeg één hond extra. Wat een verschil in kracht. Alles ging lekker en ik kreeg daarom onderweg een zesde hond erbij uit haar span

van negen. Het ging als een speer. Ik moest in de bochten moeite doen om in evenwicht te blijven. Ze had een prachtig terrein uitgekozen met heuvels, open plekken, veel meren en grillige sparren. Bij de lunch onderweg moet je eerst alle honden controleren; poten, harnessen en riemen bekijken en dan brokken geven. Na de middagtocht een diner met stevige rendierhachee met bessen en in die saus gekookte aardappelen, rode kool en blauwe bessenbrood. Dat is een grof bruinbroodje met bosbessen in het deeg. Heerlijk met roomboter en grof zout. Nog koffie en daarna het dagboek bij de houtkachel en een glas Shiraz. Wat wil een mens nog meer?

De laatste dag met de honden. De ultieme beloning kwam die nacht met een waar vuurwerk van poollicht. Zweeds Lapland, een winteravontuur. Kiruna is overigens ook beroemd door het spectaculaire ijshotel. Ons verblijf was daar dit jaar te kort voor. Een goede reden om in 2012 weer naar het *Artic Balloon Adventure* te gaan tussen 7 en 17 februari. Wilt u ook mee?

Op www.easy-event.de vindt u de gegevens. Eigenaar Hendrik Ten Cate is Nederlander en helpt u graag op weg met een arrangement op maat. ■